

A Fővárosi Ítéltábla az Antalné dr. Márton Mária ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek, a Harsányi Ügyvédi Iroda (dr. Harsányi Gábor ügyvéd) által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. november 22. napján meghozott, 2.P.25.302/2010/11. számú ítélete ellen, I-II. rendű felperesek részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, a felperesek által az alperes részére megfizetendő perköltség összegét 200.000 (kettőszázezer) forint + ÁFA mértékre leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felpereseknek 10.000 (tízezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy külön felhívásra fizessenek meg az államnak 5.100 (ötezer-egyszáz) forint le nem rótt fellebbezési részilletéket, míg a további le nem rótt 25.300 (huszonötezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek a keresetükben 11.100.000 forint kár és összesen 1.320.000 forint elmaradt haszon, azaz mindösszesen 12.420.000 forint megfizetése iránt terjesztettek elő keresetet az alperessel szemben.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a kereset jogalapját, összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket az alperes javára 616.000 forint + ÁFA perköltség, valamint az államnak 739.200 forint le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Az ítélet indokolása értelmében az elsőfokú bíróság a keresetet a jogalap bizonyítottsága hiányában elutasította. Erre tekintettel a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott a 12.320.000 forint felperes által közölt ingatlanérték mint perérték alapján. Megállapította, hogy a felperesek pervesztességük folytán kötelesek alperesnek a perrel felmerült költségét megfizetni, ami a jogi képviselő ellátásával merült fel, és amelyet az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint határozott meg.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Megítélésük szerint az elsőfokú bíróság által az alperes javára megállapított perköltség nem áll arányban az alperesi jogi képviselő által ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel és ezért annak 110.000 forintban történő megállapítását kérték. Utaltak arra, hogy az ügy nem tekinthető bonyolultnak, nem húzódott évekig, mindösszesen három tárgyalást tartott az elsőfokú bíróság, amelyek közül alperesi képviselő kettőn vett részt, továbbá egy előkészítő iratot készített, amelynek három pontja közül kettőt visszavont. Mindezek alapján az ügyvéd által végzett tevékenység munka- és időigényességét alacsony mértékűnek minősítették. Ezért megítélésük szerint alkalmazható a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése. Utaltak a BH2004/9. számában közzétett Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumi ajánlásra, továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított munkadíj a felpereseket az ismert alacsony összegű nyugdíjuk miatt anyagilag is ellehetleníti.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult. Utalt az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezésére és egyetértett az elsőfokú ítélet azon indokával, hogy felperesek jogellenes alperesi magatartást nem bizonyítottak, így kártérítés megfizetésére alperes nem kötelezhető, a kereset jogalap hiányában alaptalan. A perköltség vonatkozásában előterjesztett fellebbezést szintén alaptalannak tartotta, mert az alperes képviselőjében eljárva az alperesi képviselő minden szükséges és indokolt nyilatkozatot megtett, tárgyalásokon megjelent, általánosságban is alperes képviselőjét megfelelően ellátta, így az IM rendelet szerint megállapított képviselői díj a pertárgy értékre is figyelemmel eltúlzottnak nem tekinthető, és az sem állítható, hogy a szokásosnál egyszerűbb lett volna a per.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

A felperesek fellebbezése mind a fellebbezési kérelem, mind tartalma alapján kizárólag az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen irányult. Ezért, és miután az alperes sem kérte tárgyalás tartását, a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján, a (2) bekezdésre is figyelemmel a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a felpereseket az alperes javára marasztaló perköltség összegben kizárólag az alperest képviselő ügyvéd díját számolta el. A felperesek fellebbezése az így felszámolható ügyvédi díj mértékét támadta.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet rendelkezik, ennek 3. § (1) és (2) bekezdése alapján kellett - nem vitatottan - az elsőfokú bíróságnak az alperest képviselő ügyvédi díjat meghatároznia. A felperesek keresete 11.100.000 forint kár és 1.320.000 forint elmaradt haszon, azaz mindösszesen 12.420.000 forint megfizetésére irányult, így ez az összeg tekinthető a Pp. 24.§ (1) bekezdése szerint a pertárgyértéknek. Ennek alapján a fenti IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) pontja értelmében a megállapítható ügyvédi munkadíj 600.000 forint lenne. Azonban az IM rendelet 3. § (6) bekezdése kimondja, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíjat - különösen az ügy bonyolultsága esetén - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben is megállapíthatja. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

E szabályozás értelmében a 3. § (2) bekezdés alapján megállapítható munkadíj összege a bíróság által indokolt esetben mérsékelhető, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A rendelkezésre álló elsőfokú iratokból megállapíthatóan az alperest képviselő ügyvéd mindösszesen két tárgyaláson vett részt, amelyek összidőtartama a három órát sem érte el. A tárgyalásra való felkészülést is figyelembe véve, továbbá azt, hogy egy darab két oldalas beadvány került benyújtásra alperesi jogi képviselő által, a pertárgyértékhez képest az IM rendelet alapján megállapítható ügyvédi munkadíj nem tekinthető a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak. A kereset alapján is az ügy egyszerűbb megítélésű, széleskörű, nagy felkészültségű és terjedelmű ellenkérelmet indokoltá tevő ügyvédi tevékenységet nem tett szükségessé. Mindezek mérlegelésével a felperes alappal hivatkozott arra, hogy a fenti IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazása indokolt, és így az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapítható munkadíjtól eltérő, lényegesen alacsonyabb összegű ügyvédi munkadíj megállapításának indokoltsága fennáll. Pertárgyértékhez képest is kifejtett ügyvédi tevékenységet és az ügy egyszerű megítélését is mérlegelve a másodfokú bíróság 200.000 forint ügyvédi munkadíj megállapítására látott alapot. Miután az nem volt vitatott, hogy az alperesi ügyvéd ÁFA fizetésre köteles, így az IM rendelet 4/A. § (1) bekezdésére figyelemmel, a megállapított 200.000 forint ügyvédi munkadíjat ÁFA-val növelt összegben kötelesek megfizetni a felperesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 256/A. § (6) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében részben megváltoztatta és az alperes javára az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét 200.000 forint + ÁFA mértékre leszállította.

A felperesek fellebbezése ennek következtében túlnyomórészt alapos volt, és így a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján 506.000 forintos fellebbezési pertárgyértéhez képest, a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel, amely mintegy 5/6-1/6 volt, kellett határozni a másodfokú bíróságnak. Mind a felpereseket, mind az alperest ügyvéd képviselte a fellebbezési eljárásban, akiknek díja a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján volt elszámolható. A kifejtett ügyvédi tevékenységekben azt is értékelve, hogy az alperesi képviselő - bár a fellebbezés kizárólag a perköltségre vonatkozó rendelkezést támadta-, ellenkérelmében a per főtárgya tekintetében is nyilatkozatot terjesztett elő teljesen irrelevánsan, szükségtelen ügyvédi tevékenység kifejtésével, mérlegeléssel elszámolva egymásban mindkét oldalon a részleges pernyertesség-pervesztességre figyelemmel megállapítható ügyvédi díjat, a rendelkező rész szerint határozott a perköltségről a másodfokú bíróság.

A felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékről, az alperes illetékmentességére is tekintettel az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1), (2) bekezdése és 14. § szerint határozott.

Budapest, 2012. május 29.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.. Vuleta Csaba sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bírósági ügyintéző